РІК ВИДАННЯ XXV

Червоне Запоріжжя

ОРГАН ЗАПОРІЗЬКОГО ОБКОМУ І МІСЬККОМУ КП(б)У ТА ОБЛАСНОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ

№ 251 (6533) | СУБОТА, 16 ГРУДНЯ 1944 РОКУ | Ціна 20 коп.

Залізничний транспорт вступає в зиму

Залізничники нашої області, натхненні історичною доповіддю великого Сталіна, прагнуть виконати достроково річний план та забезпечити зразкову роботу взимку.

Зима є найсуворішим ревізором для залізничного транспорту. З перших же днів настання морозів та хуртовини визначається ступень підготовленості залізничного конвеєру до роботи в зимових умовах.

Розуміючи це, добре підготував свій паровоз до зими старший машиніст депо Запоріжжя-II тов. Бичайло. Надійно відремонтували та утеплили свої паровози старші машиністи депо Вологи тт. Дерев'янко, Фесенко, Безродний та інш. Вивчено вступають в нинішню зиму машиністи депо Мелітополь тт. Дорофєєв, Квітко та Казиніков.

Паровозники взимку, як і завжди, багато в чому вирішуватимуть успіх перевезень на транспорті. Ось чому справні паровози, добре підготовлені до зими, необхідні кожному депо.

Необхідно також, щоб паровозники слідували кривоносівське водіння поїзда з турботою про всемірну економію палива. Чималий досвід мають у цій справі наші паровозники. Борючись за економію витрату палива, Мелітопольський паровозний відділок в минулі економив 596 тонн натурального вугілля. В листопаді тут широко використовувались вугільні відходи та дрова. Наприкінці листопаду машиніст тов. Тарасенко, маючи на тендері 4 тонни вугілля в суміші з антрацитом марки «Д», безупинно провів великовантажний поїзд з Мелітополя до Ново-Олексіївки. В цьому рейсі технічна швидкість дорівнювала технічній.

Про цей цінний досвід мусить знати кожна паровозна бригада, про це повинні знати керівники всіх депо та відділків.

Девізом кожного паровозника має бути—вчасно привести поїзд і зекономити паливо.

Однією з важливіших умов безперебійної роботи залізничного транспорту в зимових умовах є організована, продумана боротьба з сніговими заметами.

Практика роботи окремих доріг показала, що там, де господарські та партійні керівники, почуваючи відповідальність перед Батьківщиною, перед фронтом, по-більшовицькому готувались до зустрічі четвертої воєнної зими, там просування поїздів організовано чітко і за графіком, у всяку погоду. В той же час на окремих відділках і навіть дорогах Уралу та Сибіру, де керівники проявили благодушність, самозаспокоєність та зневажили оперативними планами снігоборотьби, з настанням сильних морозів та снігопадів просування поїздів було зірвано, чим значно знизився обіг вагонів.

Залізничники нашої області повинні зробити серйозні висновки в своїй практичній роботі з перших невдач цих доріг. Головне в підготовці до снігоборотьби—не закріпити робочу силу та гужевий транспорт в кількості, яка забезпечувала б очистку дороги від снігу, за окремими ділянками залізничної колії. Необхідно, щоб керівники територіальних партійних та радянських організацій мали у себе ще до настання снігопаду опрацьовані оперативні плани, щоб на кожній окремій дільниці були виділені відповідальні люди, які знатимуть свої обов'язки та місце роботи. І найголовніше,—щоб кожний керівник, кожний колгоспник почував велику державну відповідальність за забезпечення своєчасного, безперебійного просування воєнних та народногосподарських вантажів.

Проведений в нашій області пробний вихід на снігоборотьбу показав, що далеко не всі керівники районів і колгоспів і, передусім, залізничних дистанцій пути поставились до цього мірнприємства з усією серйозністю та відповідальністю. Особливо погано був організований пробний вихід по Запорізькому, Сталінському, Гуляйпольському, Н.-Миколаївському, Червоноармійському та інших районах.

Керівники цих районів ще не прийнялись почуттям відповідальності за необхідність надати допомогу залізничному транспорту. І ніякі пояснення не можуть служити виправданням зриву цього важливішого мірнприємства. Адже змогли окремі райони—Михайлівський, Оріхівський та інші—добре організувати колгоспників на пробний вихід та забезпечити їх стопроцентну явку на місця, вказані залізничними дистанціями.

Чітка робота залізничного транспорту в зимових умовах неможлива без регулярного водопостачання, без хорошої електростанції. І з цим у залізничників нашої області не все гаразд. На Мелітопольському залізничному вузлі не один раз зірвані строки закінчення будівництва електростанції. Новільно відбудовується електростанція на Мелітопольському вузлі. Начальник 7-ої будівельної дільниці тов. Подпорін не виявляє достатньої енергії в завершенні будівельних робіт. Його мало турбує, що існуюча тимчасова електростанція — енергопоїзд—не забезпечує потрібної кількості електроенергії для Мелітопольського вузла.

Не завадить ще раз перевірити якість утеплення водонапорних колонок та водойомів на всіх станціях. Зима уже вступила в свої права. Вона, безумовно, створює певні труднощі в роботі залізничного транспорту. Завданням залізничників є — створити такі умови роботи взимку, щоб жоден состав не був затриманий в просуванні до місця призначення. Залізничники повинні зробити все можливе, щоб і надалі виправдати високу оцінку, дану товаришем Сталіним їх роботі в його історичній доповіді про 27 роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції.

ХЛІБ—ВІТЧИЗНІ, ФРОНТУ

КОЛГОСПНА ВІДПОВІДЬ НА УСПІХИ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

До 32 тисяч пудів хліба здав державі колгосп «Зоря», Мелітопольського району (голова колгоспу т. Ніколайченко). Колгоспники, виконавши державний план хлібопоставок, продовжують вивозку хліба понад план, до фонду Червоної Армії. На червоних возах, які вивозили це вирощене на визволеній землі зерно, був лозунг: «Наша колгоспна відповідь на успіхи Червоної Армії, нашої визволительки». З великим піднесенням вивозили хліб на зсипні пункти колгоспники артілі «Більшовик» (голова колгоспу Ганна Моріпець). План хлібопоставок державі колгосп виконав на 104 процента і додатково до фонду Червоної Армії здав 700 пудів хліба.

Значно перевиконав план хлібопоставок колгосп ім. Тельмана, Орловської сільради, та інші. Всі ці колгоспи вивозять хліб додатково в фонд Червоної Армії.

С. Яшний.

ДО ФОНДУ ПЕРЕМОГИ

Останніми днями в ряді передових колгоспів району підвищились темпи вивозки хліба на зсипні пункти. Багато колгоспів, що виконали план хлібопоставок державі, вивозять хліб понад план до фонду Червоної Армії.

Колгосп ім. Леніна здав за останню п'ятиденку понад план до фонду Червоної Армії 1.656 пудів хліба. З колгоспу «Інтернаціонал» до фонду Червоної Армії вивезено 1.200 пудів. На зсипний пункт прибула хлібна валка з колгоспу «Авангард», здано 552 пуди хліба.

Найбільше вивезли хліб додатково, до фонду Червоної Армії колгоспи ім. Ворошилова, «Заповіт Ільича», ім. Леніна, «Реконструкція» та інш.

Ф. Туркін,
голова Ново-Миколаївського райвиконкому.

ПАТРІОТИЗМ КОЛГОСПНИКІВ

Великий патріотизм проявляють колгоспники артілі «Веселий степ», Б.-Білозерського району. Бажаючи допомогти Червоній Армії в остаточному розгромі гітлерівської нечисті, колгоспники зобов'язались вивезти додатково, понад план, 10 тисяч пудів хліба.

Свої зобов'язання колгоспники виконали з честю. Здано 10.170 пудів зерна додатково до фонду Червоної Армії. Всього колгосп вивіз на елеватор 41 780 пудів хліба.

1.500 пудів зерна понад план здав колгосп «Рассвет». З власних запасів до фонду перемоги здали 240 пудів хліба колгоспники артілі «Красный пролетарий». Колгоспники артілі імені Будьонного зібрали й передали до фонду Червоної Армії 1 800 пудів зерна. 9.300 пудів хліба здав до фонду Червоної Армії колгосп «Побережжя», всього цей колгосп здав державі 33.702 пуди хліба.

Д. Чалий.
голова В.-Білозерської райради депутатів трудящих.

ШОСТА СЕСІЯ ОБЛРАДИ

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

13 і 14 грудня 1944 року в м. Запоріжжі відбулася VI сесія обласної Ради депутатів трудящих.

Сесія розглянула питання:

1. Про роботу місцевої та кооперативної промисловості і про мірнприємства по збільшенню виробництва виробів ширвжитку—доповідач тов Васильєв.

2. Про стан народної освіти в області та заходи щодо покращення роботи шкіл—доповідач завідуючий ОблВНО тов. Нікіфоров; співдоповідач голова постійної дівочої культурно-соціальної комісії депутат тов. Шабалін

3. Організаційні питання — доповідачі депутат тов Пономаренко та тов. Романенко.

В дебатах з першого питання виступили депутати тт. Скрипник, Моісєєнко, Міпаков, Матюшин, тт. Мішин, Лубенець, Ключніков, Скиба, Гребенюк, Терещенко, Бакунович, Рибалка, Запорожець, Мазунов

В дебатах з другого питання виступили депутати тт. Астахов, Батрапенко, Сорокоус, Пономаренко, тт. Єрмілов, Гомах, Костогод, Почтарьов, Красніков, Гребенюк, Бойко, Коробов, Запорожець, Бондаренко, Рибка, Бравченко, Бєленко.

По всіх питаннях сесія прийняла відповідні рішення.

Звітно - виборчі партзбори

СТАЛІНСЬКИЙ РАЙОН

На 14 грудня звітно-виборчі партзбори пройшли в 38 первинних парторганізаціях Сталінського району. Майже в усіх парторганізаціях збори проходять за повної явки всіх комуністів.

У парторганізації Держплану, в призначений час, на партзбори прийшли всі комуністи. В обговоренні звітної доповіді секретаря парторганізації взяли участь 11 комуністів з 14 присутніх на зборах.

На високому ідейно-політичному рівні пройшли звітно-виборчі збори парторганізації госпіталю 4511. Всі комуністи тут були залучені до складання звітної доповіді, до підготовки проекту рішень.

Організовано пройшли партзбори в організаціях «Облзаготскоту», в облпрокуратурі.

Велику допомогу в підготовці та проведенні звітно-виборчих зборів парторганізації надають працівники райкому КП(б)У.

ЛЕНІНСЬКИЙ РАЙОН

Закінчилися звітно-виборчі збори в дільничих парторганізаціях Дніпробуду. Хороша підготовка забезпечила повну явку на збори комуністів, їх активність в обговоренні роботи парторганізацій за звітно-виборчий період.

Звітно-виборчі збори пройшли також в парторганізаціях 5-го відділку міліції, райради, заводу коксового чавуну.

Зараз активно готуються до звітно-виборчих зборів в партійній організації Дніпробуду, які відбудуться 18 грудня.

ОРДЖОНІКІДЗЕВСЬКИЙ РАЙОН

При високій активності комуністів пройшли звітно-виборчі збори в парторганізаціях коксохімзаводу, «Запоріжбуду», ОСМУ-15, ОСМУ-104, заводу ферросплавів, магнієвого, металоконструкцій, шамотно-динасового.

Комуністи коксохімзаводу та «Запоріжбуду», виступаючи в дебатах по звітних доповідях, внесли ряд цінних практичних пропозицій, спрямованих на дальше поліпшення роботи своїх парторганізацій. Секретарями тут знову обрані т. Корчинський (коксохімзавод) та т. Новіков («Запоріжбуд»).

15 грудня відбудуться звітно-виборчі збори в парторганізації «Запоріжсталі» та райради.

ОБЛАСНА НАРАДА РЕДАКТОРІВ РАЙОННИХ ГАЗЕТ

14 і 12 грудня при відділі агітації та пропаганди обкому КП(б)У відбулася обласна нарада редакторів районних газет.

Учасники наради заслухали доповіді: «Районні газети в боротьбі за хліб» і «Висвітлення партійного життя в сторінках районних газет».

Заслухано також доповіді редактора Василівської райгазети т. Ліброва «Про роботу з авторським активом», редактора Пологівської газети тов. Шутка «Про боротьбу газети за скорішу відбудову господарства» та голови облрадіокомітету тов. Баженова «Про завдання місцевого радіомовлення».

По доповідях розгорнулись жваві дебати. Виступили тт. Двірний (Черноармійський район), Переверзєв (Оріхівський район), Дудник (обласрадіокомітет), Привалов, Порпіла (обком КП(б)У) та інші.

В роботі наради взяли участь секретар обкому КП(б)У по пропаганді тов. Ключник і заступник завідуючого відділом агітації та пропаганди обкому КП(б)У тов. Цехов.

Від Радянського Інформбюро

Оперативне зведення за 15 грудня.

Протягом 15 грудня на території **Угорщини** на північ і на північний схід від міста **Мішколц** наші війська оволоділи містом та залізничною станцією **Сендрьо**, а також з боями зайняли більше 30 населених пунктів, в тому числі **Таллія, Гернад-Карч, Берет, Бакта, Гедь-Батор, Суходь, Рудабанья, Ніярад, Шайо-Землед, Банфалва, Тарданк, Малыінка** та залізничну станцію **Таллія.**

На північ від **Будапешта** наші війська оволоділи на території Чехословаччини містом **Шахи.**

В боях за 14 грудня на території Угорщини в районі на північ від **Мішколц** наші війська взяли в полон 1.015 німецьких та угорських солдатів та офіцерів.

На інших ділянках фронту—шукання розвідників і бої місцевого значення.

За 14 грудня наші війська підбили і знищили 15 німецьких танків. У повітряних боях та вогнем зенітної артилерії збито 29 літаків противника.

* * *

На території Угорщини на північ і на північний схід від міста Мішколц наші війська просунулися вперед. Запеклі бої відбулися за місто Сендрьо—сильно укріплений пункт оборони німців на ріці Бодва. Вночі наші частини зав'язали бої на східній і південній околицях міста. В цей час радянські танкові підрозділи зробили обхідний маневр і завдали ворогові удару з півночі. Наші війська зламали опір противника і оволоділи містом та залізничною станцією Сендрьо. Знищено понад 400 ворожих солдатів і офіцерів. Захоплено трофеї та полонених. Інші наші частини, що наступають вздовж ріки Шайо, просунулися вперед на 10 кілометрів і зайняли ряд населених пунктів.

* * *

У Східній Пруссії дрібні групи німецької піхоти на різних ділянках намагалися проникнути в розташування оборони нашої оборони. Радянські підрозділи розсіяли противника, знищивши до роти гітлерівців. Вогнем наших снайперів протягом дня знищено 70 німецьких солдатів та офіцерів.

Наша бомбардувальна, штурмова та винищувальна авіація завдавала ударів по прифронтових комунікаціях німців. Радянські льотчики підпали бомбардуванню залізничні станції Троїбург, Ангербург та Легцен. В результаті дій нашої авіації знищено 9 паровозів і 30 вагонів. Крім того, спалено залізничний ешелон і розбито 60 автомашин противника.

* * *

Західній в полон лікар 2 батальйону 131 полку 44 німецької піхотної дивізії Егон Тремль розповів: «Наша дивізія знаходилась на італійському фронті. 11 листопада, несподівано для всіх, почалося спішне завантаження частин в ешелони. Ніхто не знав, куди буде відправлена дивізія. Багато офіцерів гадало, що ми ідемо в Австрію, на відпочинок. Однак, нас спіткало гірке розчарування. 44 дивізію перекинули до Дунаю і заходу ввели в бій проти росіян. При першому ж зіткненні другий батальйон був розгромлений в районі командного пункту я спостерігав таку сцену: біля опівдня я раптом почулися панічні вигуки «ідуть росіяни». Солдати вискочили з прикрить і кинулися врозтіч. З великим трудом командиру батальйона капітану Тешнеру і двом офіцерам за допомогою пістолетів вдалося затримати частину людей. Тешнер хапав солдатів за комір, кидав їх на землю і вказував, в який бік стріляти. Цього дня я вперше в житті чув так багато попереджень про розстріл. За кілька днів боїв 131 і 132 полки зазнали виключно тяжких втрат».

Полонений лікар 44 німецького запасного полку Пауль Гангль повідомив: «44 запасний полк входить до 177 запасної дивізії, розташованої у Відні. В полку 5 батальйонів, а в кожному батальйоні 6 рот—три учбових і три запасних. Недавно 44 полк спішно відправили на фронт. По дорозі на фронт дезертирувало понад 40 солдатів. Наш полк повинен був разом з іншими частинами ліквідувати плацдарм росіян і відкинути їх за Дунай. Це завдання виявилося нам не під силу, не зважаючи на величезні втрати. В боях в районі плацдарму були цілком знищені 2 батальйони нашого полку».

Дівчата Армії.

Стрілецький підрозділ на марші.

Фото Є. Євгеніїна. (Фотохроніка ТАРС).

ЗАКОРДОННІ ТЕЛЕГРАМИ

Воєнні дії в Західній Європі

ЛОНДОН, 14 грудня. (ТАРС). Як офіційно повідомляється, війська союзників, перемагаючи впертий опір противника в секторі Юліх-Дюрен, очистили Шопховен. Відмічено також просування в районі Моншау. На схід і на південний схід від Ретгена війська союзників зайняли Роллесбройх і Зіммерат.

В долині ріки Саар війська союзників наштовхнулись на запеклий артилерійський вогонь противника в районі передмостового укріплення біля Діллінгена.

Між Габкірхеном і Баісбрюккеном війська союзників форсували ріку Блісс. У Габкірхені тривають вуличні бої. В місці союзники захопили останній форт, що знаходився ще в руках німців.

У Північному Ельзасі на захід від Нижніх Вогез війська союзників просунулися на три милі. На північний захід від Бітша союзні війська прорвали лінію Мажіно. Частини союзників, які наступають на північ від Хагенау, зайняли ліс Зульц та кілька близьких сіл.

Авіація союзників провела ряд інтенсивних нальотів на ворожі воєнні об'єкти у Голландії та Західній Німеччині.

ЛОНДОН, 14 грудня. (ТАРС). У повідомленні штабу збройних сил союзників на середземноморському театрі воєнних дій говориться, що на фронті в Італії канадські частини 8-ї армії після цілого дня тяжких боїв значно розширили своє передмостове укріплення на ріці Ламоне і відбили ряд сильних контратак противника. На правому фланзі передмостового укріплення зайнято населений пункт Мельдано. На південний захід від Імола англійські частини 5-ї армії прорвались у двоє сіл, де точаться бої з противником, який чинить впертий опір.

ВІДПОВІДІ ЧЕРЧІЛЛЯ НА ПИТАННЯ ПРО ГРЕЦІЮ

ЛОНДОН, 14 грудня. (ТАРС). Як передає агентство Рейтер, під час дебатів про Грецію в палаті громад 14 грудня, які знову поновлялися після обговорення цього питання на конференції лейбористської партії, лейборист Давид Кірквуд повідомив прем'єр-міністрові Черчіллю, що він, Кірквуд, ранком 14 грудня одержав багато телеграм від робітників-машинобудівельників з усіх кінців Англії, які загрожують страйком протесту проти ролі, яку англійський уряд відограє в Греції в сучасний момент.

Перед цим член палати громад Сеймур Кокс запитав прем'єр-міністра, скільки часу уряд ще має намір провозити свою політику в Греції.

Черчіль у своїй відповіді заявив, що він зараз нічого не зуміє додати до того, що вже було сказано промовцями, виступаючи від імені уряду, але що при нагоді він звернеться до країни з цим повідомленням.

Черчіль також повідомив палату громад про те, що, наскільки він зумів встановити, загальні втрати, зазнані англійським флотом, англійською авіацією та імперськими військами в Греції до моменту садки в цьому році до кінця листопада становлять не більше 500 чоловік, цифра, сказав він, включає вбитих, поранених, й тих, що пропали безвісті і полонених. Є також відомості про те, що англійські війська після цього втратили 160 чоловік.

Становище в Греції

ЛОНДОН, 14 грудня. (ТАРС). Як передало сьогодні вдень лондонське радіо, в комюніке генерала Скобі повідомляється, що між в Афінах пройшла спокійно і нічого істотного не відбулося. Британські війська дещо просунулися в Піреї, але в самих Афінах і взагалі в Греції становище залишається без змін.

Військові спостерігачі твердять, що загони ЕЛАС перегруповуються для нових відбуваються бої.

Бої в Югославії

БЕЛГРАД, 14 грудня. (ТАРС). Верховний штаб Народно-визвольної армії Югославії повідомляє, що у Східній Боснії в районі Маєвіци розбито німецько-четницьку колону. На шляху Вишеград—Сараєво тривають сильні бої. У секторі Деветак за 4 дні боїв вбито і поранено понад 650 німецьких та недичевських солдатів та офіцерів і захоплені великі військові трофеї.

У секторі Ужиця югославські частини створили загрозу відходу німецького гарнізону до Вишеграда.

В долині Босни за три дні боїв вбито і поранено 1.260 німецьких солдатів і офіцерів, захоплено багато зброї та боєприпасів.

У Чорногорії тривають бої в районі Тара.

Прийом А. А. Ждановим членів правління товариства „Фінляндія—Радянський Союз"

ХЕЛЬСІНКІ, 13 грудня. (ТАРС). 11 грудня Голова Союзної Контрольної Комісії генерал-полковник А. А. Жданов прийняв правління товариства „Фінляндія—Радянський Союз". На прийомі були присутні почесний голова товариства прем'єр-міністр Пасіківі, голова правління товариства міністр фінансів Хело та інші.

Всіми ознайомили А. А. Жданов з роботою і найближчими завданнями товариства. Почесний голова товариства прем'єр-міністр Пасіківі зробив вступне слово і міністр фінансів Хело та інші.

Всіми ознайомили А. А. Жданов з роботою і найближчими завданнями товариства. Почесний голова товариства прем'єр-міністр Пасіківі зробив вступне слово і міністр Пасіківі зробив вступне слово і міністр фінансів Хело та інші.

Всіми ознайомили А. А. Жданов з роботою і найближчими завданнями товариства. Почесний голова товариства прем'єр-

УКРАЇНСЬКО-НІМЕЦЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ—НАЙЛЮТІШІ ВОРОГИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

У великій Вітчизняній війні Радянського Союзу проти німецько-фашистських загарбників зміцніла і загартувалась бойова дружба народів нашої великої Батьківщини. Непорушний братерський союз усіх націй і народностей СРСР є однією з головних основ політичної, економічної і воєнної могутності радянської держави.

Радянська багатонаціональна держава виникла, виросла і зміцніла на основі перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції, в наслідок здійснення ленінсько-сталінської національної політики, великих перемог соціалістичного ладу.

Більшовицька партія, керована великим учителем нашого народу Леніним Сталіним завжди приділяла велику увагу національному питанню, бо правильне розв'язання цього питання було однією з вирішальних передумов успішного здійснення соціалістичної революції і створення могутньої радянської держави, побудованої на дружбі народів.

Велика Жовтнева соціалістична революція визволила народи Росії, в тому числі український народ, спід гніту експлуататорських класів, розірвала загарди національного гноблення і розчистила грунт для співдружності націй.

Велика Жовтнева соціалістична революція завдала смертельного удару буржуазному націоналізмові. Відомо, що націоналісти, всі ці петлюри і винниченки, з шкури пнулися, щоб відокремити Україну від Росії, розсварити братні російський і український народи. При цьому вони голосували про «самостійну» Україну. Відомо також, що, дорвавшись до влади в 1918 році, ці буржуазні націоналісти ніякої незалежної України не створили, а продали Україну німецьким імперіалістам і допомагали їм з усіх сил душити український народ. Відомо, що тільки допомога Радянської Росії врятувала тоді Україну. Спільна боротьба українського, російського та всіх інших народів нашої країни проти інтервентів, російських білогвардійців і української буржуазно-націоналістичної контрреволюції забезпечила українському народові свободу і незалежність, встановлення і зміцнення української радянської держави.

Радянська влада дала українському народові, як і всім народам СРСР, державність, національну незалежність вільне життя, життя без поміщиків і капіталістів. Радянська влада ліквідувала поміщицьке землеволодіння—земля стала всенародною власністю і була передана в безплатне користування селянству. Радянська влада передала фабрики й заводи до рук народу, знищила капіталістичну експлуатацію, створила на селі колгоспний лад, дала народові школи, університети, створила академію наук України — визначний центр наукової думки українського народу. В 1939 році була здійснена одвічна мрія українського народу, всі українські землі були возз'єднані в єдиній українській радянській державі.

В братній сім'ї вільних радянських народів, у складі Радянського Союзу, радянська Україна стала могутньою соціалістичною державою. Буряково-розвинулася її промисловість, сільське господарство, розквітла її національна культура. Після возз'єднання Західної України з Радянською Україною і там, на Західній Україні, сталися разючі зміни. Поміщицька земля була передана в безплатне користування селянам, фабрики були до рук народу заводи і фабрики. За півтора року існування радянської влади було ліквідоване в більшості областей безробіття. В західних областях України швидкими темпами розвивалась культура, були відкриті сотні шкіл, в яких діти навчались рідною українською мовою, працювали університети, університети, видавались українською мовою десятки газет.

Це щасливе життя українського народу тимчасово обірвали німецько-фашистські розбійники. Ніколи за всю свою багатовікову історію наш народ не переживав такого страшного лиха, як в роки гітлерівської навали. Український народ не скорився німецьким бандитам. У Вітчизняній війні, в запеклих боях український народ за допомогою всіх народів СРСР відстояв свою честь, свободу і незалежність. Наш народ у великій боротьбі проти гітлерівських загарбників виявив палкий радянський патріотизм і відстояв за свою Вітчизну—Радянський Союз «проявив себе, як гідний член сім'ї і вільної сім'ї братніх народів СРСР» (М. С. Хрущов).

У Вітчизняній війні український народ ще раз переконався, яке велике щастя для нього входити в склад Радянського Союзу. Цілком ясно, що коли б Україна не входила в склад Радянського Союзу, вона сама не змогла б подолати такого ворога, яким є гітлерівська Німеччина, і була б приречена на довге поневолення німецько-фашистськими людожерами. Тільки дружні зусилля всіх народів СРСР завдячує розгром гітлерівської воєнщини, визволення України і всієї радянської землі від німецько-фашистських загарбників. Український народ ніколи не забуде тієї братньої допомоги, що її подали і подають йому великий російський народ, всі народи СРСР. Український народ знає, що його сила в сталінській дружбі народів СРСР.

* * *

Почавши свій розбійницький напад на СРСР, гітлерівці покладали великі надії на те, що їм вдасться підступними, провокаційними методами посіяти ворожнечу між радянськими народами і розбити їх єдність, їх братерську дружбу. Вони, зокрема, плекали мрію посварити український народ з братнім російським народом. Ці свої підступні плани гітлерівці сподівалися здійснити з допомогою своїх вірних холуїв—українсько-німецьких націоналістів.

Хто вони такі—українсько-німецькі націоналісти? Це невелика, ізольована від народу, банда підлих зрадників. Це рештки розгромлених експлуататорських класів що сповнені ненависті до радянського народу. Це колишні пани та їхні прихвосні, що пам'ятають про своє сите життя за рахунок поту і крові трудящих. Це куркульські недобитки, які з дикою упертістю чіпляються за відняте у них «право» і можливість експлуатувати широкі маси. Це деморалізовані покидьки суспільства, що продали свою душу і тіло фашистам.

Українсько-німецькі націоналісти—це уламки і рештки різних буржуазно-куркульських націоналістичних груп і партій, розгромлених українським народом в період збройної боротьби за встановлення і зміцнення радянської влади.

Після того, як український народ у відкритому бою розгромив антинародну петлюрівщину, частина петлюрівських бандитів встигла втекти за межі Радянської України. Вони взялися до розгортання підривної антирадянської роботи в Західній Україні, підвладній в той час Польщі. Багато з петлюрівців перебралося до Німеччини, і зрозуміло чому: ще перебуваючи на Україні, вони продались німцям, стали агентами німецької розвідки.

Українсько-німецькі націоналісти—це банда шпигунів і карних злочинців, що служили в контррозвідках усіх європейських держав, а найбільше в німецькому гестапо, польській дефензиві, румунській сигуранці, італійській овра та інш.

Рештки петлюрівщини замаскувались і в самій Радянській Україні, залізли в глухі щілини і вели підривну антирадянську роботу. Поки на Радянській Україні існувало куркульство, рештки експлуататорських класів, вони мали в їх особі пожиттєве середовище для своїх підривних дій. Але після перемоги соціалізму в СРСР був ліквідований і грунт для діяльності антирадянських сил. Буржуазні націоналісти були приречені на повну ізоляцію і діяли як резиденти і шпигуни іноземних контррозвідок, в першу чергу—німецького гестапо.

Інший був стан на Західній Україні до її возз'єднання з УРСР. Пани з Польща проводила політику національного пригноблення українського населення. Українське населення Західної України вело проти цієї політики запеклу боротьбу. Ці настрої українського населення у панській буржуазні націоналісти намагалися використати в своїх антинародних цілях, замаскувавши і в свої сіті і частину трудящих, зокрема інтелігенції. Прикриваючись лозунгами національного визволення українського населення виступаючи на словах за це визволення, українські буржуазні націоналісти на ділі були агентами німецького фашизму і одночасно прислужниками польських імперіалістів. Українські буржуазні націоналісти, виражаючи інтереси кількох капіталістів, поміщиків і куркулів, зокрема на Західній Україні націоналістичні кола, насаджували свою реакційну ідеологію, пропагували антирадянську, антинародну діяльність.

За час існування в радянської влади в західних областях України (до гітлерівського нападу на СРСР) українському націоналізмові було завдано нищівного удару. Трудящі західних областей наочно переконались у всіх перевагах радянського державного ладу і презирством і ненавистю відвернулись від націоналістів, розпізнали в них лютих ворогів радянської держави. Радянська дійсність цілком викрила всю брехню націоналістичної пропаганди.

Лише ті, хто жив до того на Західній Україні експлуататори і трудящих, є добрим ворогом трудового українського народу, поклади ж певні надії на націоналістів. Вони, зрозуміло, підтримували антинародну діяльність українських буржуазних націоналістів. Вони в ще більшою силою стали ненавидіти трудящих Західної України за те, що ті добровільно в возз'єдналися з Радянською Україною—невід'ємною частиною Радянського Союзу.

* * *

Готуючи напад на Радянський Союз, гітлерівці цілком пристосували до своїх потреб український буржуазний націоналізм, визначивши йому роль прислужника німців під час їх розбійницького походу на радянські землі.

Українсько-німецький націоналізм повністю викрив себе, як складову частину фашистської бандитської, людиноненависницької ідеології. Це ідеологія і практика націоналістичних відщепенців, зрадників і запроданців, вигодованців гітлерівського гестапо. Це підкорення лозунгів українського буржуазного націоналізму загарбницьким цілям німецького розбійницького імперіалізму. Це безпосередня співучасть в усіх кривавих злочинствах гітлерівських людожерів.

Українсько-німецькі націоналісти стали кривавими слугами гітлерівців, найлютішими ворогами українського народу, що несли йому безпросвітне рабство. Це була справжня «зондеркоманда» (спеціальна команда) гітлерівських розбійників.

Їх підла діяльність була спрямована на те, щоб розірвати братерську дружбу між українським і російським народами, пацькувати українців на росіян, поляків та інші народи і тим самим ослабити український народ, полегшити його поневолення гітлерівською Німеччиною.

Своє ідеологічне і практичне спорідненість з гітлерівським фашизмом українсько-німецькі націоналісти визнають прямо й одверто. В брошурі під назвою «Ідеологічний вишкіл», виданій оунівцями, прямо сказано: «Націоналістичний рух мас в різних країнах різні назви. В Італії—фашизм, в Німеччині—націонал-соціалізм, у нас—український націоналізм».

На ділі всі ці націоналістичні баяни не стільки українські, скільки українсько-німецькі. Українські вони тому, що це українські капіталісти, поміщики, куркулі та їхні охвістя намагаються знову оволодіти фабриками й заводами, взяти землю у селян, насадити поміщицькі господарства, знову надіти ярмо експлуатації на шию українського народу. Німецькі вони тому, що ці свої експлуататорські прагнення вони сподіваються здійснити з допомогою німецького фашизму. Всіма засобами допомагаючи німцям поневолити Україну, її народ, перетворити її в німецьку колонію, самі сподівалися одержати хоч крихти із столу німецьких імперіалістів. Ось чому українсько-німецькі націоналісти є найлютішими ворогами народу.

«Українсько-німецькі націоналісти багато базікають про так звану незалежну Україну. Постає питання, про яку незалежну Україну йде мова? Якщо розшифрувати це їхнє твердження, то на ділі виявляється, що українсько-німецькі націоналісти хочуть віддати Україну німецьким імперіалістам, хочуть відняти український народ в німецьке рабство» (М. С. Хрущов).

Будучи частиною німецького окупаційного апарату, українсько-німецькі націоналісти в 1941 році на всі лади кричали про те, що з допомогою німців вони хочуть встановити «самостійну Україну», що німці є їх союзниками і тому треба в усьому слухатися і коритися німцям. В «Політичних вказівках» оунівців-бандерівців (так зветься одна з ворожих підпільних груп українсько-німецьких націоналістів), надрукованих у 1941 році, дано такі настанови: «Маршируючи на Схід німецькі війська зустрічаємо як війська союзників до них треба й приєднатися для роботи в східно-українських областях частину нашого активу. Ми будемо тісно співробітничати з німцями». Тут розкривається огидне обличчя прислужників Гітлера, що орудують такою термінологією, як «німці-союзники», співробітництво з німцями і т. ін. Якщо розшифрувати ці терміни, то виходить, що українсько-німецькі націоналісти дійсно робили все, щоб допомогти німцям перетворити Україну в німецьку колонію і поневолити український народ.

Коли німці тимчасово окупували Україну, українсько-німецькі націоналісти на практиці показали, як вони розуміють, так звану, незалежність України. Спільно з німецькими катами вони заливали кров'ю народу українські землі, робили нечувані злочинства. Вони з усіх сил допомагали гітлерівцям у розчленуванні України на чотири адміністративні зони: «Рейхскомісаріат України», «генерал Галичина», «Трансністрія» і зони безпосередньої підлеглості військовому командуванню. Це розчленування німці провели з метою розкласти український народ, остаточно його зусилля в боротьбі проти німецько-фашистських загарбників зломити всяке уявлення про державну цілість України.

А в цей час українсько-німецькі націоналісти буквально захлиналися в своїх закликах «співробітничати з німцями». У своїй мерзенній книжці «Німеччина і українці» вони проповідували: «Завойовані кров'ю німецьких солдатів, простори України повинні бути під контролем Німеччини». В переховій статті однієї газети в січні 1942 року вони писали: «Німці взяли управління Україною в свої руки. Це наше щастя». Справді, для цих мерзотників було щастям, що німецьким загарбникам вдалося хоча б на короткий час захопити Україну. Це дало можливість українсько-німецьким націоналістам хоча б на короткий час сісти на шию українського народу в ролі німецьких прикажчиків.

Українсько-німецькі націоналісти, будучи складовою частиною гітлерівських орд, прагнули в усьому наслідувати своїх хазяїв з Берліна. Свої провокаційні лозунги про «самостійну і соборну Україну» вони доповнювали божевільними імперіалістичними планами загарбання сусідніх земель. Наприклад, в бандерівській брошурі, виданій в 1942 році під назвою «Україна—якою вона була, якою є, якою буде», вони пишуть: «Україна повинна займати землю від Волги до Карпатських гір, від Кавказа до верхів'я Дніпра» В бандерівській «Географії України» (видання 1943 року) в межі України включаються Кавказ, Поволжя, Урал і Середня Азія. В іншій брошурі оунівці-бандерівці, «приєднуючи» до України Курську, Воронезьку, Орловську області пишуть: «Цьому зовсім не шкодить, що українці на цих землях говорить російською мовою і вважають себе росіянами... Тут наша пропаганда має багато аргументів, щоб обгрунтувати це. Наприклад, такий факт, що в Курській і Воронезькій областях в надрах знаходиться понад 250 мільярдів тонн кварцитів і залізних руд».

Усі ці маячні плани доповнювались «узагальненнями» в дусі гітлерівської «геополітики», наприклад: «Ми хочемо облягати ворожі столиці і на їх руїнах дати салют українській імперії. Ми хочемо виграти війну, велику і жорстоку війну, яка зробить нас володарями Східної Європи». Всі ці дикі імперіалістичні прагнення і лозунги були висунуті гітлерівцями для того, щоб розпалювати український шовінізм і ловити рибку в його каламутній воді.

Але всі ці підступні провокації українсько-німецьких націоналістів зазнали цілковитої поразки. Український народ, що був виховний в дусі ленінсько-сталінської дружби народів і завдяки цій дружбі всіці «розкоші» гітлерівського «нового порядку», піднявся на священну боротьбу проти німецько-фашистських загарбників та їх прислужників—українсько-німецьких націоналістів. І в східних, і в західних областях України були організовані тисячі партизанських загонів. Народні месники не давали німцям спокою ні вдень, ні вночі.

Німці сподівалися, що українсько-німецькі націоналісти матимуть великий вплив у західних областях України. Вони намагалися перетворити ці області в дослідне поле і розсадник українсько-німецького націоналізму. А виявилось, що переважна маса трудящих західних областей розпізнала справжнє лице українсько-німецьких націоналістів і під час німецької окупації вела проти них запеклу боротьбу. В цих областях українсько-німецькі націоналісти знайшли підтримку лише серед експлуататорських класів, серед капіталістичних елементів, куркулів та всяких інших покидьків суспільства.

Бачучи новий провал всієї своєї демагогічної пропаганди, українсько-німецькі націоналісти, з наказу своїх хазяїв з Берліна, міняють свої лозунги й тактику. Вони починають говорити про те, що й вони, мовляв, проти німців. На ділі ж це був новий, провокаційний маневр гітлерівців. Він був розрахований на те, щоб відтягти українське населення від справжньої боротьби проти німецьких загарбників. З цією метою гітлерівці знайшли своїх вірних слуг—укр ських-німецьким націоналістам перейти в «підпілля», організувати нові націоналістичні банди (так звані, УПА, УПРА тощо).

Як відомо, ці банди не мали ніякої боротьби проти німців. Навпаки, вони всіма силами захищали німецькі гарнізони від народної ненависті. На ділі націоналістичні банди були створені не для боротьби проти німців, а для боротьби проти радянських партизанів, проти наступаючої Червоної Армії. Гітлерівці постачали націоналістичним бандам зброю, боєприпаси, спорядження. Користуючись провокацією і демагогією, спекулюючи на священній ненависті народу до німецьких загарбників, українсько-німецькі націоналісти затягли деяку частину населення обманним шляхом. Радянський уряд викрив цю підлу провокацію гітлерівців. Він показав народові справжнє лице гітлерівських прислужників. Більшість обдурених людей порвала з бандитами і тепер повернулася і повертається до своїх сімей і чесної праці.

Прикриваючись брехливими лозунгами боротьби проти німців, українсько-німецькі націоналісти спільно з гітлерівцями продовжували творити свої криваві злочинства. Наш народ знає, що вся ціла зграя так званих бургомістрів, старост, поліцаїв, «чужих добровольців», явних і таємних агентів гестапо—бандерівців, мельниківців, бульбівців та іншої нечисті спільно з німцями тероризувала, знущалася з населення радянських земель.

В 1943 році, під час німецької окупації в Ровенській області українсько-німецькі націоналісти надрукували і поширили листівку з підписом: «представники українських організацій і громадян Костопільського району». В ній писалося «Німецька армія зазнає великих втрат у цій війні. Нам, українцям, потрібно допомагати їй своїми трудом. Наша молодь, чоловіки й жінки повинні стати біля верстатів у Німеччині, повинні замінити німців-орачів, фабричних робітників, що пішли на фронт. В цьому буде справедливий націоналізм. І тому—до творчої праці, до спокою, до співробітництва з німцями» Як бачимо, цей, так званий, «справедливий націоналізм» є нічим іншим, як гітлерівською програмою колоніального поневолення українського народу, перетворення його в рабів німецьких кріпосників.

Нині, коли німецькі загарбники викинуті з української землі, жалюгідні рештки українсько-німецьких націоналістів, що ховаються на території західних областей України, продовжують свої підлі злочини проти нашого народу, намагаючись зірвати відбудову радянського життя. Сховавшись тут або там, вони вбивають мирних жителів, радянських активістів, практикуючи при цьому звірячу жорстокість — палять на вогні, вішають, рубають сокирами і т. ін. Ця кривава робота здійснюється за прямим завданням гітлерівських катів, під їх контролем і при їх безпосередній участі.

Але марні їхні намагання! Український народ ненавидить підлих іуд. Він ніколи не забуде злочинств, заподіяних на нашій землі гітлерівцями та їх вірними прислужниками—українсько-німецькими націоналістами. Вічне прокляття ще пекучіше тим, хто зганьбив себе підлою зрадою, хто став співучасником кривавих злочинів гітлерівських загарбників. Трудящі західних областей, як і весь український народ, ведуть нещадну боротьбу проти цих найлютіших своїх ворогів. Трудящі західних областей ще тісніше згуртовуються навколо радянської влади і партії Леніна—Сталіна. Яскравим прикладом цього є наради селян Львівської та Волинської областей, скликані у зв'язку з поверненням землі, відняті німцями, наради, що перетворилися в могутню демонстрацію відданості радянському ладові. Яскравим доказом цього є успішне проведення призову в Червону Армію в західних областях України, велике патріотичне піднесення в цих областях.

* * *

Повний провал звірячого гітлерівського фашизму і його українсько-німецького охвістя обумовлений славними перемогами Червоної Армії і тим, що «...ідеологія дружби народів здобула повну перемогу над ідеологією звіриного націоналізму і расової ненависті гітлерівців» (І. Сталін).

Джерелом великих бойових і трудових подвигів нашого народу є палкий і животворний радянський патріотизм. «Сила радянського патріотизму,—говорив товариш Сталін,—полягає в тому, що він має своєю основою не расові або націоналістичні забобони, а глибоку відданість і вірність народу, своїй радянській Батьківщині, братерську співдружність трудящих усіх націй нашої країни».

Український народ в тяжкі роки Великої Вітчизняної війни ще раз довів вірність і відданість своїй Батьківщині—Радянському Союзові, свою полум'яну братерську любов до народів СРСР, до великого російського народу. На теперішньому, завершувальному етапі війни, наш народ з ще більшою самовідданістю бореться за виконання вказівки великого вождя і полководця Йосифа Віссаріоновича Сталіна—«добити фашистського звіра в його власному лігві і підняти над Берліном прапор перемоги».

Вся радянська земля віднині і назавжди вільна від гітлерівської нечисті. Але викинуті за межі нашої країни гітлерівці залишили після себе своє охвістя—українсько-німецьких націоналістів. Завдання полягає в тому, щоб в найкоротший час викоренити недобитків—українсько-німецьких націоналістів, до кінця викрити їх ідеологію звіриного націоналізму, їх підлу, криваву діяльність і нещадно їх знищувати.

Слід, особливо в західних областях України, невтомно і послідовно розгнівати мудру ленінсько-сталінську національну політику нашої партії. Не можна забувати, що деякого українсько-німецькі націоналісти затягнули до себе обманом і провокацією. Ці обмануті порвають тепер з українсько-німецькими націоналістами. Всім, хто справді порвав з цими бандитами, радянська влада дає можливість чесною працею спокутувати свою вину перед Батьківщиною. А ті, хто продовжує свою підлу діяльність проти народу, не уникнуть суду народного. Вони будуть знищені, як скажені собаки.

Треба вести непримиренну боротьбу проти всяких проявів фашистської антинародної націоналістичної ідеології, проти проявів націоналізму всіх мастей, що веде до розриву дружби між народами, до ослаблення могутності радянської держави.

Український народ, як ніколи, згуртований навколо партії Леніна—Сталіна, навколо свого радянського уряду, навколо великого вождя товариша Сталіна, є і буде завжди вірний великій ідеї незламної братерської дружби радянських народів, що подала йому рятівну допомогу в тяжкі роки Вітчизняної війни

Ол. Квонменко.

Нарада, присвячена економії електроенергії

Деякий розрив між темпами нарощування енергетичних потужностей та зростанням споживання електроенергії на потреби відбудови промисловості області створив зараз в Запоріжжі напружене становище в електроенергетиці.

В зв'язку з цим днями міськком КП(б)У скликав загальноміську нараду енергетиків з питання економії електроенергії. На нараді з доповіддю виступив заступник керуючого «Дніпроенерго» т. Тополянський. Повідомлення з місць про заходи боротьби за економію електроенергії зробили тт. Кіжаєв (Дніпробуд), Реліченко («Запоріжсталь»), Єрмак («Комунар») і Єланський («Міськелектросіть»). В обговоренні доповіді взяли участь також відділом електростанцій обкому КП(б)У тов. Христич, заступник секретаря Запорізького міськкому КП(б)У по промисловості т. Мартинюк, головний інженер Центрального сітевого району «Дніпроенерго» т. Гапіїн, тт. Кочетков і Щучинер — «Енергозбут» та інші.

Нарада показала, що боротьба за економію електроенергії в місті досі належному не поставлена. Відомі десятки численні факти користування електромоторами завищеної потужності, неощадливого споживання енергії для освітлення, розкрадання її для побутових і опалювальних потреб.

Здійснення мероприємств, спрямованих на економію електроенергії, стане серйозним джерелом задоволення потреб у ній наших ростучих підприємств міста.

Одночасно нарада вказала господарникам на необхідність розпочати енергійне вишукання додаткових енергетичних ресурсів шляхом найшвидшого встановлення електропересувки, збільшення числа дрібних електроустановок на підприємствах

Тут же на нараді комунарівці звернулись до всіх промислових колективів із закликом включитись у загальноміське змагання за економію електроенергії. Вони взяли на себе зобов'язання десятки 10 процентів економії електроенергії шляхом заміни моторів завищеної потужності, ліквідації холостих ходів верстатів тощо.

У зв'язку з цим бюро Запорізького міськкому КП(б)У і міськвиконкому прийняли рішення про організацію з 1 січня 1945 року загальноміського змагання підприємств міста Запоріжжя за економію електроенергії та про встановлення грамоти міськвиконкому Ради депутатів трудящих і міськкому КП(б)У для колективу, що добився найкращих показників.

Відповідальний редактор О. ШАБАЛІН.

ТЕАТР ІМ. ЩОРСА
16 ГРУДНЯ
„ПОСЛАННОК"
Прем'єра на 3 дії. 9 картин.
17 ГРУДНЯ
„ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ"
Опера на 3 дії.
Початок о 7 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР ІМ. ЛЕНІНА
З 13 ГРУДНЯ ТА ЩОДЕННО
вдень та ввечері демонструється музична кінокомедія
„ВОЛГА-ВОЛГА"
Музика композитора Дунаєвського, текст пісень Лебедева-Кумача.
Початок сеансів о 10 годині ранку.

Артіль інвалідів „1-ше травня" терміново потрібний слюсар.
Звертатись за адресою м. Запоріжжя, вул. Чехіста, № 12.

Облуправління держтрудощадкас і держкредиту доводить до відома громадян, що з 1 січня 1945 року припиняється оплата виграшів по III грошово-речовій лотереї 1943 року
Облуправління ощадкас

БЕ—01834 м. Запоріжжя, друкарня «Комунар» обл. управління поліграфії, вул. Ілліча, 24. Адреса редакції: від вул. Жуковського і Гуртівської, 56. Тел.: 2-47, відділ редакції—2-60.